

N. Neergaard: Jeg skal først henvende et Par Bemærkninger til det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik). Det ærede Medlem har ikke Ret, naar han siger, at jeg gentagne Gange har udtalt, at der „ingen Røvere var i denne Skov“, at der ingen Fare var paa Færde eller noget af den Art. Jeg har tværtimod altid lige fra Krigens Begyndelse, hver Gang der var Lejlighed til at udtale mig, fremhævet, at vor Situation kunde blive farefuld, men det, jeg har udtalt mig om, og som jeg beder det ærede Medlem holde sig til, er, at der ikke under den nuværende Krig har vist sig nogen Tendens fra de krigsførende Magter til at krænke Danmarks territoriale Neutralitet, og at der derfor ikke har været Brug for en særlig Statsmandskløg til nu at holde Landet udenfor Krigen. Jeg har i 1909 henledet Opmærksomheden paa, at Danmark kunde løbe Faren for at blive paaført Krig, og det samme har jeg gentagne Gange henledt Opmærksomheden paa under denne Krig, men for øvrigt ved det ærede Medlem lige saa godt som jeg, at Danmarks Situation i saa Henseende ikke er den samme nu, som den var i 1909, af Grunde, som jeg ikke her skal komme ind paa, men som er det ærede Medlem lige saa nærværende som mig. Derfor er Faren for en Neutralitetskrænkelse ikke saa stor for Danmark under den nuværende Verdenskrig, som den har været i tidligere Aar.

Det ærede Medlem mente, at den Tale, jeg havde holdt, var en rent agitatorisk Tale og en Opsang til Valgkampagnen, og at jeg nu formentlig i Resten af Samlingen ikke vilde tænke paa andet end at forberede Valgkampagnen, medens derimod Regeringen og de to Flertalspartier havde den langt smukkere og mere ideelle Opgave at søge at hjælpe Danmark frelst ud af store Vanskeligheder. Det ærede Medlem kan ogsaa i den Henseende være tryk. Jeg vil i denne Samling ligesom i tidligere Samlinger passe mit Arbejde herinde og under dette Arbejde støtte Regeringen, naar jeg finder Anledning til at støtte Regeringen, og kritisere den, naar jeg finder Anledning dertil.

Jeg skal saa vende mig til den højtærede Indenrigsminister og begynde med nogle personlige Bemærkninger. Der er et Afsnit af den højtærede Ministers Tale, det,

der angik min Omtale af Kapitalinteresserne, som jeg maa nedlægge en Indsigelse imod. Den højtærede Minister svang sig op til usædvanlige Højder. Det var de Ord, jeg havde sagt angaaende den selvfølgeligelige Indflydelse, det for enhver stor Forretningsmand har, at han er den, han er, og at hans Interesser er dem, de er, som Ministeren mente indeholdt en Sigelse, og da jeg sagde disse Ting under Forhandlingerne her i Tinget forleden Aften, apostroferede den højtærede Minister mig meget ivrigt med Spørgsmaal. Jeg sagde, at nogle store Forretningsmænd gik igen i de forskellige Nævn. Den højtærede Minister spurgte: hvilke? Jeg sagde da, at jeg havde ikke noget Ønske om at nævne nogen, de var kendte af alle. Men da Ministeren igen spurgte, nævnede jeg to, som gaar igen i flere Nævn. Hr. Max Ballin er nemlig ikke i eet Nævn, som den højtærede Minister sagde, men i to, nemlig ogsaa i et af Justitsministerens nedsat Udvalg, Udvalget til Regulering af Udførsel af Sadelmagerarbejder. Dette gav imidlertid den højtærede Minister Anledning til for det første at paastaa, at jeg skulde have udtalt mig krænkende om disse Mænd, og dernæst skulde det at nævne de Herr Ballin og Heilbuth være — jeg tror, den højtærede Minister sagde — at yde visse lave Instinkter hos Folk en Tribut, at der laa en antisemitisk Tendens deri. Det er fuldkommen lige saa meningsløst og grebet ud af Luften — og det ved den højtærede Minister særdeles godt. —, naar han vil sigte mig for antisemitisk Tendens, som hvis jeg vilde sigte ham derfor. Der har selvfølgelig ikke i mine Ord ligget den mindste Tendens i den Retning. Det var de to Navne, der i Øjeblikket faldt mig ind, og som gaar igen i flere Nævn. Jeg kunde med lige saa fuld Ret have nævnt andre Navne som f. Eks. Ingeniør Foss, Skibsreder Lauritzen, Dampmøller Lund og andre. Om dem gælder det samme.

Men det er meget karakteristisk, for at bruge et mildt Udtryk, for det saare uægte i den højtærede Ministers Indignation her, at det, som nu forekommer ham saa utilbørligt, har jeg sagt en Gang før. Den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, at jeg ikke fremførte de Betragtninger i min første Tale, den, hvormed jeg indledede